

Szávay István Teremtés

„A csillagok... OH, a csillagok csodálatosak! Végtelen térben milliószor vannak jelen. A világegyetem alakul, mozog és elhal, miközben apró mozzanatok színezik életté a benne levők intelligens, vagy egyszerű világát...”

- részlet a Marsra elsőként lépő ember naplójából
2075. 10. 16 –

25 év elteltével

- Hirtelen jött!... Túl korán!

A műtőben, akár egy felbolydult kasban, nagy a kapkodás. Első ránézésre, mintha mindenki fejtellenül rohagálna, pedig nagyon is szervezeten és célratörően dolgoznak orvosok, ápolók egyaránt.

A műtőasztalon fekvő nő zihálása idegesebbé tesz mindenkit, pedig már így is éppen eléggé feszültek, az órák óta tartó vajúdás miatt. Ha minded rendben megy, megszülethet az első ember a Marson, ha nem... erre most senki sem gondol.

Az anya rángatózása egyre erősebbé vált, ahogy teltek a percek. Egy ápoló lefogta a kezét, amíg egy másik nyugtató injekcióval teli fecskendővel próbálja meg eltalálni a pattanásig megfeszült ereket.

- Még nem volna itt az ideje. - sziszegte idegesen az orvos. - Nyomjon kislány, már kinn van a feje. -kiáltotta az anyának. - miközben higgadtan tűnő, lassú mozdulatokkal próbálja meg levezetni a szülést. Az anya görcsös rángásai rémülettel töltötték el, hogy a csecsemőnek baja esik. Minden figyelmére szüksége van, nehogy kárt tegyen benne.

- Adj már be!- kiáltott rá az ápolóra, aki összerendezte az éles hang hallatán, és egy hirtelen mozdulattal befecskendezte a nyugtató tartalmát az anya karjába.

A nő teste megmerevedett, majd a következő pillanatban a szeme bevértzett. Szemgolyói kigúvadtak, mintha két újjal nyomták volna belülről kifelé. A teste örült vonaglásba kezdett. Izzadságtól nedves haja hínárként tapadt mindenre, ami az útjába került. Torkát éles, fájdalommal teli sikítás hagyta el. Egy másodpercig mindenki megdöbbent a vér. Aztán újra megbolondult a szoba. Az orvos minden erejét beleadva küzdött azért, hogy a gyermeknek nehogy baja essen. Az ápoló elrántotta az injekciót a nő karjától. Vér spriccelt mindenfele. A túból a folyadékot az anya vénája mellé, a bőr alá, a húsába fecskendezte, felszakítva ezzel a kötőerőt, ami a kettőt együtt tartotta, és ezzel okozva akkora fájdalmat, amit az anya teste már nem bírt el. Vér és verejték szaga terjengett, kiabálás és sikítás csengett a fülükben, és ekkor váratlanul, alig hallhatóan, az egymást követő sikoltásokat egy piciny csont halk roppanása törte meg, aztán lassan minden elcsendesedett.

A műtőben állók az orvosra meredtek. Ő lassan, nagyon lassan leengedte a kezéből a kicsi fejet, melyet már nem tartott a gerincoszlop gyöngé váza.

Sűrű csönd meredt rá.

- Meghalt.- suttozta elfúló hangon.

Egy lány a szoba végében zokogni kezdett. Mindenki az anyát nézte. Figyelték mindaddig, amíg a testéből ki nem szállt az erő, amíg a rángásokat fel nem váltotta a mozdulatlanság, míg a hörgés és a zihálás el nem csendesült. Két lelket engedett el a teste, az övét, és a fiáét. A fiáét, aki éppen csak megpillanthatta őt.

Egy évvel később

Ketten ültek az ebédlőben, Alex és Ádám. A többiek végeztek a reggelivel, és már folytatták a megszokott munkájukat. A marsi napok egyhangúan teltek a kolónia számára. A bolygó lakhatóvá tétele néha kimerítő, máskor lesújtóan unalmas volt. Amióta pedig az a halálos kimenetelű szülés történt, a bázison élők számára még nyomasztóbbá vált az itt lét.

-... nem jelentett sokat. Csak velem voltam.

- Hogy mondhatsz ilyet?!- Ádám arcára értetlenséggel kevert indulat ült ki.- Tőled lett terhes!

- Majd lesz más is terhes. Van még elég tartalékom.- mosolyodott el gúnyosan Alex.

- De hát... elveszítetted őt is, meg a gyerekedet is.

Alex megvonta a vállát.

- Azért fájjon a fejem, ami megtörtént? Úgysem tudtam volna segíteni rajta. Nem orvos vagyok, hanem pilóta.- szája ismét abba a vigyorba görbült, mint az előbb. Ez Ádámot még dühösebbé tette.

- Talán ha ott lettél volna mellette! Ha megfogtad volna a kezét, amikor szüksége lett volna rád!- kelt ki magából.

Alex még mindig mosolyogva válaszolt.

- Amikor fogni akart valamit, mindig ott voltam.- majd komorabbra vált arccal folytatta- Aztán meg neked ehhez mi közöd? Nagyon felkaptad a vizet. Nem lehet mindenki olyan hülye, hogy várja a nagy őt! – aztán halk gúnnnyal még hozzátette - Aki melleleg fülig szerelmes belém.

Ám úgy érezte, hogy ez nem volt elég, ezért még csípősen hozzátette.

- Azé a nő, aki megműveli.

Ez volt az a mondat, ami után Ádám elveszítette az önuralmát. Felugrott az asztal mellől és Alex felé csapott. Talán azért, mert fiatalabb és tapasztalatlanabb volt, az ütést elvétette. Egyensúlyát elvesztette, és megingott. Alex könnyedén fordította a támadást Ádám ellen, és a következő pillanatban a fiú már a padlón, a dulakodás hevében szétfröccsent ételmaradványok között feküdt.

- Jegyezd meg- sziszegte az arcába Alex-, ha még egyszer megpróbálsz, eltöröm a kezeidet!

Egy könnyed mozdulattal ellökte magától a fiút, majd átlépett rajta, és fütörészve kivonult az ebédlőből.

Ádám feltápászkodott. Testéről csöpögött a szintetikus étel. A csaphoz botorkált. Percekig eltartott, mire le tudta mosni magáról a piszkot. Miután az arcát is megtörölte, dühödten áthajította a törölközőt az étkező másik végébe. Gyűlölte Alexet. Gyűlölte őt azért, mert neki minden sikerült. Erős, jóképű, és... és az övé a lány, akit ő szeret.

Már gyerekkorukban is érezhető volt a feszültség közöttük, amit nem oldottak sem a kényszerűségből együtt töltött évek, sem a csapat pszichológusának a tanácsai. Úgy hitték, hogy kilóg közülük, pedig Alex az, aki különbözik mindegyiküktől. Soha nem hittek neki, ha bármilyen okból összezőrrenés volt közöttük, mindig Alexnek adtak igazat. Mint ha mindig ő lenne a kedvenc.

Gondolatait könnyed lépések tompa kopogása zavarta meg.

- Szia.- köszönt neki Éva mikor belépett az ajtón.

Ádám megperdült és az előbbi idegesség helyett, nyugodtság simította ki az arca vonásait.

- Szia, engem keresel?

- Igen. Azt mondták, hogy még itt van. Nem láttad Alexet? - kérdezte Éva, és közben fiú háta mögé az összedőlő asztalra, és a feldöntött székekre meredt.

- Mi történt itt?

Jobban megnézte Ádámot.

- Verekedtetek?

Ádám nem szólt semmit, csak lehajtotta a fejét.

- Miattam?... hmm?... Már megbeszéltük, nem?! Köztünk vége, igaz? Nem tudod felfogni?

- De, csak...

- Csak mi? Nehéz a felfogásod?

- Tudod, hogy szeretlek... és sokat jelentesz nekem.

- Megpróbáltuk, nem megy... többször is megpróbáltuk.

Egy percig csendben meredtek egymásra. A lány hideg szemei Ádám lelkébe fúródtak. Hiába történt meg már sokszor, most is éppúgy fáj neki.

- Nem értelek én téged, soha nem is foglak.- mondta végül Éva, aztán sarkon fordult és elindult kifelé. Ám még mielőtt kilépett volna, még visszakialtott.

- Hozd a vírust a laborba. A parancsnoknak szüksége van rá. Meg akarják semmisíteni, még mielőtt nagyobb baj történik.

- Várj egy kicsit.- szólt utána Ádám, de a lány már nem nézett rá, csak a válla fölött válaszolt neki.

- Hagyjuk, jó. Semmi értelme.- mondta és becsapta maga mögött az ajtót.

- ... hát ezért gyűltünk most össze. Már több mint két napja, hogy eltűnt. Ha meghalt, azt biztosan kell tudnunk. –zengett a parancsnok, érdes hangja.

- Miért?- kérdezte Alex.

Szétszóródva ültek a pihenőszobában, mindenki ott, ahol kényelmesen érezte magát. A parancsnok a Mars térképe előtt állt. Tőle jobbra a gépészmérnök foglalt helyet, velük szemben a geológus. Éva mellette ült, keze Alex tenyerében. A férfi kicsit elhúzta a vállát, nehogy a lány rá tudja hajtani a fejét. Nem szerette ezt, hízelgésnek tartotta. Egyedül Ádám hiányzott.

- Milyen veszélyt jelenthetne még ránk?- tette hozzá.

A parancsnok mély lélegzetet vett, mielőtt folytatta volna.

- A vírust, mint ezzel te is tisztában vagy, ő mutatta ki az itteni vízben. Az ötvenfős kolóniából, csak mi hatan maradtunk életben azóta, hogy az első megbetegedést észleltük. Az immunitásunk révén gyógyultunk fel, de így is szenvedünk a mellékhatásaitól. Alig egy éve, hogy a meglévő vízkészletből semlegesíteni tudjuk a vírust. Most pedig, hogy már nem jelentkezett több fertőzés, az eredeti vírust meg akartuk semmisíteni. Csakhogy az, Ádámmal együtt eltűnt. Sőt a vakcina is eltűnt a laborból. Persze ezzel nem mondok újat...- mély lélegzetet vett, és úgy folytatta -. Itt a Marsi körülmények között a vírusnak más a hatása. Lassúbb lefolyású de így is halálos betegséget okoz. Mi úrrá tudtunk lenni rajta, már nem fenyeget itt, de ha eljutna a Földre... Ha a szabadba kerül, akkor képes órák alatt elterjedni a bolygón. A Marsi légkör százalékos összetétele még nem, de a földi 78%-a oxigén, 21%-a nitrogén, és ez az arány az, amivel, ha reakcióba lép, a kötési bonthatatlaná válnak... - lélegzétvételyi szünetet tartott - A vegyület, ha a szervezetbe jut, megnöveli a vérlemezkék méretét, meggyorsítja, illetve módosítja a működésüket... egy óra alatt képes porrá alvasztani a vért. Az élőlény tehát elpusztul!

Mindenki felfogta a szavai jelentőségét. Tudták, hogy mivel állnak szemben. A beteg társaik legjobb esetben egy hónapig maradtak életben, miután megfertőződtek. Kínszenvedésük, kiáltásaik még ma is rémálmokban térnek vissza mindegyikük emlékébe.

Sokáig egyikük sem szólalt meg. Teremtettek egy új világot, de nem azért, hogy elpusztítsák a régit. Tehetetlennek érezték magukat.

- Még szerencse, hogy ennek kicsi a valószínűsége.- szólalt meg elfojtott hangon a geológus. Szavai hangsúlyából érezni lehetett, hogy éppen az ellenkezőjét gondolja.

- Sajnos attól tartok foglalkoznunk kell a problémával. A kémcsövek mellett a jegyzeteim is eltűntek.

- Azzal semmire sem megy, csupa képlet.- szólalt meg Éva. Senki sem hibáztatta őt, azért ami történt, mert hiszen nyílt titok volt, hogy Ádám mennyire vonzódik hozzá. Ezzel együtt tudták mindannyian, hogy már sokszor visszautasította ő, a fiút. Legutóbb pont aznap, mikor eltűnt.

- Azt tudjátok, - fordult feléje a parancsnok - hogy ehhez a feladathoz mindenkinek legalább két szakág ismeretével kellett rendelkeznie. Négy biológus jött velünk, már csak én maradtam, és ő... Nem végezte el az egyetemet. Megvolt a minimális szakképzettsége ahhoz, hogy bekerüljön a csapatba. A vizsgái előtt pár hónappal indult az expedíció. Választania kellett, és jött.

- Azt akarod mondani, hogy bármelyik pillanatban rájöhet ő is arra, amiről itt beszéltünk?- ugrott fel a geológus.

- Igen és attól tartok, hogy valamennyien komoly veszélyben vagyunk, mert...

Szavait egy éles süvítés vágta ketté, könnyörtelenül erősödve.

- Az űrsikló!- kiáltották szinte egyszerre. Mindenki felpattant és rohanni kezdett a felszállópályához. Mire a szabadba értek a sikló már a kifutó végén járt. Néhány másodperc múlva meredeken emelkedve áttörte az eget, és hosszú lángcsóvát húzva maga mögött eltűnt a szemük elől.

- Rájött...- jegyezte meg Alex... és akkor most mi van?

- Meddig juthat el a siklóval? -kérdezte Alextől a parancsnok.

Alex zsebre vágta a kezét.

- Hát, legalább a Holdig. Bár kétkeltem, hogy elég ügyes lenne hozzá.

- Azonnal üzenetet kell küldeni a Földre!- ragadta meg és vonta maga után a parancsnok Évát. Alex és a gépész utánuk sietett, a geológus a sikló kondenzcsikóját bámulta. Talán azt várta, hogy visszafordul.

Alex jó néhány méterrel lemaradva kocogott mögöttük. A parancsnok a lány előtt haladt, ezért pár lépéssel korábban ért a rádiószoba ajtajához. Egy erős mozdulattal tépte fel azt. Ahogy az ajtó kitért, éles fény és hang kíséretében vörös lángnyelvek csaptak ki a szobából, és egyetlen nagy harapással felfalták a parancsnokot. Alex megtorpant. Nem hitt a szemének. A következő pillanatban rohanni kezdett. A gépésszel egyszerre ért oda, pedig jócskán le volt tőlük maradva, de így is csak Évát tudták élve kihúzni a lángok közül. A robbanásra idefutott a geológus is.

- Számított arra, hogy idejövünk. Lezárta a szellőzőket és minden nyílást, ahova továbbterjedhetett volna a tűz. Minden készülék elégett. - mérte fel a helyzetet Alex, miután eloltották a tüzet.

- Hogyan tudnánk értesíteni a Földet.- guggolt le a még mindig remegő lányhoz, aki a megrázkódtatástól zokogva bámult maga elé.

- Nem tudom. - hebegte.

- Tudnod kell. Szedd össze magad!- rázta meg, talán túl erősen, de nem érdekelte.

- Eressz el. - nyögte Éva. Látszott rajta, hogy ez fizikailag jobban fájt neki, mint ami ijedséget a tűz okozott számára. Felállt és a kezét bámulta. Enyhe vöröses pír borította, de azzal, hogy ösztönösen az arca elé kapta őket, a szemei világát mentette meg.

- Csak egy lehetőség maradt, de innen nem tudjuk...nem sikerülhet...

- Ez egy örút. - jegyezte meg halkán a geológus, és mondogatta folyamatosan egyre erősödő hangon.

- Folytasd!- utasította a lányt Alex, nem is figyelve oda.

- El kell mennie valakinek az adótoronyhoz. Van a szobámba egy kódkártya, ha még azt nem vette el. Azzal indítható el a jeladó, már csak onnan lehet szöveges üzenetet küldeni.

- Gyerünk. - indult meg Alex. Most ő rángatta maga mögött a lányt, nem hagyva időt neki arra sem, hogy lehűtse fájó kezeit.

Éva szobájának ajtajához érve lelassított.

- Maradj itt.

Odaállította az ajtótól vagy ötméternyire a lányt, ő pedig felkapott egy tároló ládát és nekifutásból az ajtó felé hajította. Éva befogta a fülét, és összekuporodott. Harmadik próbálkozásra engedett csak az ajtó egy hatalmas reccsenéssel jelezve, hogy már nem bírja tovább. Zsanérostól beszakadt, de tűz nem égett a szobában.

- Nézd meg, meg van e még. –emelte fel Alex a lányt.- Siess. – parancsolta.

Éva egy perccel később már jött is ki.

- Megvan. -lobogtatta. Átadta Alexnek és lediktálta neki a kódot. - Ne felejtsd el beütni, különben megsemmisül a kártya.

- Jól van, jól van. – morogta Alex. Idegesítette ez a gyerekes ismételtetés, nagyon jól tudta, mit kell tennie. Elég, ha egyszer mondja el. Mérgesen kikapta Éva kezéből a kis lapkát és elviharzott.

Nem tudja, miért siet ennyire, hogy mi az, ami hajtja. Talán csak a belső kényszer, egyfajta hatalomvágy. Most senki nem tesz semmit, amíg ő nem mondja. Tudja, hogy a sikló csak hónapok múlva ér el a Holdra, de a forgalom a Hold és föld között olyan sűrű, hogy ha nem sejtik milyen mérget őriz, még az érkezése napján megfertőződhet a bolygó.

Az antenna több mint tíz kilométerre fekszik az állomástól, neki pedig gyalog kell megtennie az utat. Az egyetlen homokfutójuk a siklón maradt. Legkevesebb másfél órát tart majd az út a toronyig, ezért futni kezdett, hogy valamelyest lerövidítse az időt. A táv felétől azonban gyaloglásra kényszerítette a Mars puha, néhol bokáig süppedő homokja. Torka kiszáradt, szája megtelt vörös porral, amit a talajról kavart fel a szél. Szomjas lett. Egy pohár vízre vágyott, vagy nem is, egy pohárka italra. Bármilyen italra, csak alkohol legyen. Szájában összefutott a nyál, ahogy a szesz ízére gondolt. Kénytelen volt egy nagyot nyelni. Egy pohár bor... vagy nem is, egy egész üveg bor kell neki, és tudja is, hogy hol találja meg. A raktárban. A parancsnok hozatta az ő fia születésének a megünneplésére

Mialatt a gondolattal játszott, hogy ha alkoholhoz jut, mekkora ivásvágy fog rendezni, annyit halad a célja felé, hogy már látta az ég felé meredő antennát. Futni kezdett ismét. Egy homokfutó nyomát vette észre, ami egyenesen az adótorony felé kanyargott. Furcsállta, hiszen már legalább egy hónapja nem jártak itt, igaz vihar sem volt még azóta.

Zihálva ért a jeladóhoz és rögtön elővette a kártyát, becsúsztatta a helyére, és gyorsan beütötte a kódot.

- Nem fog sikerülni.

A hang irányába forult. Ádám állt előtte. Nem mosolygott, és arcán nem látszott az örület nyoma, mégis más volt most. Nyugodtan beszélt. Kezében a jeladó kitépkedett vezetékeit szorongatta, majd Alex lábai elé hajította. Egy éles reccsenés hallatszott, a kártya megsemmisült.

- Miért?- kérdezte tőle Alex. – Örült vagy. Már régóta mondom.

- Nekem... nincs időm, hogy elmagyarázzam... a hajó, eléri a Földet. Beállítottam a robotpilótát, hogy az óceánba zuhanjon... a víz, a halak...- szavai akadoztak, az arca falfehérré vált. Egy pillanattal később a marsra rogyott. Alex nem mozdult, nem segített neki. Nem félt tőle, csak nézte, hogy szenved a fiú. Nehezen vette a levegőt, mintha lassan fulladozna. Erőtlen mozdulatokkal feltúrta a ruhája ujját és az alkarját a férfi felé fordította. Egy tűszúrás okozta seb piroslott a bőrén a vénája fölött. Előhúzott egy kést és egy mozdulattal felhasította a bőrét. Lávaszerűen ömlött ki testéből a félig megalvadtnak tűnő vér, nem buggyant ki, nem spriccelt szerteszét.

Alex mereven állt. Mindaddig, amíg a fiú életben volt, nem mozdult.

Utána közelebb lépett a halott testéhez. Elporladt vérét, ami a Mars vörös talajára hullott, jobb lábával szétrúgta, majd rövid ácsorgás után visszaindult az állomásra. Nem vitte magával, otthagya a testet.

Messziről már látta, hogy lángokban áll a központi épület. A mérnök és a geológus holtan feküdtek, szúrt vagy vágott sebekkel a porban. Egyedül Éva volt életben. Szemeiből ömlöttek a könnyek. Mikor meglátta a férfit, örömeiben felugrott a homokból és odaszaladt hozzá. Alex eltolta magától.

- Miért nem ezt a rohadt tüzet oltod inkább?!- förmedt rá.

A döbbenet egy pillanatra felszárította Éva könnyeit, de aztán elemi erővel kezdtek hullani ismét. Alex morogva felkapott egy vasdorongot. Felfeszítette vele a raktár ajtaját. Megkereste a bort, kinyitotta és lassan kortyolgatva leült a síró lány mellé, a tüzzel szemben.